

GUARDIANS

ONTDEKKER

GUARDIANS

BOEK EEN

ESMEE OTTER

Waarschuwingen voor inhoud: Dit boek bevat lichamelijke en geestelijke mishandeling, geweld, alcoholmisbruik, pesten, depressie, verwijzingen naar zelfbeschadiging en zelfmoord.

ONTDEKKER.

BOEK 1 in de serie GUARDIANS.

Copyright © 2024 Esmee Otter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn het product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen is toeval.

ISBN: 9789464050080

Guardians

Ontdekker

De gepeste jongen, de wijze magiër en de pratende wolf

Esmee Otter

Met dank aan Martin Wesseling, wiens levendige dromen de inspiratie vormden voor dit verhaal. En dank aan Laurier, voor het scherpe oog en de waardevolle input.

Ter nagedachtenis van Siebe Vieggers, mijn favo hippie, wiens warmte en blijde lach altijd gemist zullen worden.

HOOFDSTUK EEN

“Kom op, pak dan!” schelt de stem van Bud over het schoolplein.

Elke pauze is het hetzelfde liedje: Ik zit in mijn eentje op een bankje in de uithoek van het schoolplein, zo ver mogelijk verwijderd van iedere levensvorm, wanneer Bud met zijn trouwe clubje volgelingen komt aangeslenterd. Hij pakt de broodtrommel van mijn schoot en houdt hem in de lucht, wachtend tot ik opspring en ernaar grijp. Een stel andere leerlingen voegt zich bij ons en maakt lachend foto's met hun nieuwe mobieltjes. Eentje filmt.

“Dat krijg je ervan als je nooit aan gymles meedoet!” gilt een van de hatelijke stemmen. Hoewel de woorden anders zijn is de boodschap hetzelfde als de venijnige verwijten die ik gisteren naar mijn hoofd kreeg geslingerd Of de dag ervoor. Of de dag daarvoor. Altijd datzelfde lachsalvo wanneer ik naar mijn broodtrommel grijp terwijl ik op en neer spring. Mijn shirt bij iedere sprong een stukje opkruipend tot de onderste kwab van mijn buik er onderdoor puilt.

“Pak dan, papzak!” sist Bud.

Mijn leraar wiskunde loopt voorbij met een smeulende peuk in zijn mond. Hij ziet ons. Ik weet dat hij ons ziet. Maar hij doet alsof het hem niet aangaat. Hij bekommert zich alleen om het lege kartonnen doosje in zijn jaszak. Hij loopt door naar het tankstation waar hij iedere grote pauze zijn herhaalrecept haalt.

Bud geeft me een duw tegen mijn kin. Met een harde smak

val ik neer op de grond. Een pijnscheut schiet door mijn stuitje en mijn rug. De kring mensen torent boven me uit. Niemand steekt zijn of haar hand naar me uit. Geen van hen heeft compassie in zijn ogen. Ik proef het bloed dat opwelt uit mijn onderlip, waar mijn tand doorheen is gegaan. Het proeft zoetig. Bitterzoet.

Nu komt het, denk ik. Bud maakt de broodtrommel open en giet de inhoud over me heen. De rest lacht en wijst en filmt. De conciërge doet zijn rolluik omlaag, zodat we maar uit zijn gezichtsveld zijn. Het is altijd hetzelfde liedje.

Maar vandaag klinkt het liedje anders. Vandaag wordt het irritante eentonige refrein dat op mijn trommelvliezen beukt doorbroken met een rustig couplet. Deze pauze schijnt een klein lichtje in de complete duisternis die door mijn hart en hoofd kolkt.

Jesse is voor me komen staan en helpt me overeind. Zijn hand is zo warm als zijn hart. “Erg kinderachtig, Bud. Heb je nou nog geen hobby gevonden,” hoor ik zijn stem zeggen. Het is het beste geluid dat ik in weken gehoord heb.

Ik zie hoe Bud de broodtrommel aan Jesse geeft. Hij werpt een woedende blik op mij alvorens hij zich omdraait en wegloopt, gevolgd door zijn trouwe maatjes. Het is net een kudde schapen die het weiland oversteekt. Al is het weiland niet fris-groen en weelderig maar grijs en steenhard.

“Gaat het?” vraagt Jesse terwijl hij mijn broodtrommel in mijn handen drukt en mijn rug afklopt.

Ik knik. “Bedankt.” Ik veeg het bloed van mijn lippen en kijk naar hem op. “Waarom ben je hier?” vraag ik enigszins abrupt; overvallen door mijn eigen verbazing.

Jesse kijkt me even onderzoekend aan. “Ik ben hier voor jou. Hoe gaat het met je?” vraagt hij terwijl hij zich in kleermakerszit op de grond laat zakken.

“Prima,” zeg ik terwijl ik naast hem kom zitten. Ik klem mijn tanden op elkaar vanwege de pijn in mijn stuitje. Prima? Het gaat absoluut niet goed. Al tijden niet. Het voelt alsof ik in een eeuwige duisternis leef; hangend aan een klif boven een bodem-loze afgrond van wanhoop, verdriet en eenzaamheid. Mijn handen zijn glad en ze glippen weg. Mijn levensenergie is een

uitgeputte bron en ik grijp mezelf vast aan elke richel. Maar waarom doe ik die moeite nog? Het nut ervan zie ik al lang niet meer. Het is eerder een gewoonte. Blijven doorgaan, want zo hoort het. Ik schud mijn hoofd wanneer Jesse mij terug naar het hier en nu trekt met zijn kalmerende stemgeluid.

“Je ziet er anders niet goed uit.”

Ik haal mijn schouders op. “Iedereen voelt zich weleens een beetje down.”

Hij slaat zijn ogen neer. “Weet je wat jij nodig hebt?” zegt hij op een vragende toon. “Even een tijdje ertussenuit. Even een weekendje niets. Ga met me mee naar mijn vakantiehuisje in het bos. Lekker terug naar de natuur om tot rust te komen en goed na te kunnen denken. Of juist even helemaal niet na te denken.”

Ik knipper met mijn ogen.

“Je kunt ook lange boswandelingen maken; ik weet dat je van wandelen houdt. Je kunt alles even op een rijtje proberen te zetten en er is niemand die je stoort. Behalve wij dan.”

“Wij?” Mijn mondhoeken trekken. Een glimlach sluipt uit de schaduw van mijn gezicht. Het voelt onwennig. Lang heb ik dat gevoel gemist. Lang heb ik de sterren niet meer zien schitteren in de diepzwarte nacht. Maar nu zie ik ze, al is het maar voor even. Een dim licht dat door de duisternis in mijn hoofd breekt.

“Dus, wat zeg je ervan? We vertrekken donderdag na het eten en zijn zondagavond weer thuis.”

“Maar school dan? Ik moet vrijdag nog naar school.”

“Meld je ziek,” merkt Jesse onverschillig op. “Het is niet alsof school je zal missen. En al helemaal niet andersom. Rebelleren onder schooltijd, dat hoort als je jong bent.” Hij grinnikt.

Ik zwijg even. Wat valt er te verliezen? Het zou juist een geweldige uitkomst zijn. Even ertussenuit. Weg van de dagelijkse sleur. Een extra dag zonder het gelach, zonder de woorden die me nageroepen worden en een extra dag zonder Bud. Geen broodtrommel die in de lucht wordt gehouden om me te pesten, geen foto's die achteraf online worden gezet met een reeks hatefulijke reacties eronder. Geen geduw, geen nieuwe verwondingen. Geen stukjes leverworst uit mijn haren moeten plukken. Een extra dag zonder angstzweetplekken onder mijn oksels. Een extra dag zonder het kotsmisselijke gevoel dat al optreedt wanneer ik

het schoolplein nader. Een bonus dag zonder de hordes mensen die me nerveus maken. En geen Bud...

“Ik wil mee,” zeg ik vastbesloten.

“Geweldig!” reageert Jesse en hij springt op. Ik probeer zijn voorbeeld te volgen en krabbel onhandig overeind. “Nu alleen nog toestemming krijgen van je ouders,” zucht hij terwijl hij zijn handen in zijn zakken laat glijden.

Jesse is op het eerste gezicht geen heel opmerkelijke verschijning. In ieder geval, niet heel anders dan je zou verwachten van een jongen van zestien - al is hij tamelijk groot voor zijn leeftijd. Hij heeft warrig blond haar tot net boven zijn ogen; het type kapsel dat door kan voor dat van een surfer. Die ontspannen houding heeft hij ook. Hij draagt een trendy spijkerbroek met versleten plekken en een rood T-shirt met een ronde hals. Rood is zijn lievelingskleur. De kleur rood is nou net wat hem wel opmerkelijk maakt en onderscheidt van de andere jongens van zijn leeftijd. Zijn helderblauwe irissen, die me aan de golvende zee doen denken, veranderen op willekeurige momenten in een bloedrode kleur. Dit begon rond zijn elfde levensjaar en hij wist het goed te verbergen van iedereen. Behalve van mij. Maar misschien dat Bud die rode ogen ook heeft gezien en dat dat hem zo mak heeft gemaakt in Jesse's bijzijn. Die helderrode ogen priemen door je heen als een dolk. Hoewel ik dat niet zo ervaar. Ik vind zijn rode ogen aangenaam. Voor mij is het de kleur van hoop, steun en warmte. Ik vind het zelf erg bijzonder maar ik houd het verder geheim, want dat heb ik hem beloofd.

Ik ken Jesse al van jongs af aan. We zaten op dezelfde basisschool en hebben zelfs als kleuter al eens kennisgemaakt in het park waar onze beide moeders ons soms naartoe brachten. Vlak nadat we klaar waren met groep 8 overleden zijn ouders in een auto-ongeluk en verhuisde hij ruim 180 kilometer van mijn woonplaats en school vandaan om bij een tante te gaan wonen. Hierdoor zag ik hem nauwelijks nog. We stuurden elkaar soms e-mails. We probeerden soms een datum te prikken om wat af te spreken maar de laatste paar afspraken gingen niet door, waarschijnlijk omdat hij nu een vriendin heeft. Ik ben dan ook verbaasd hem hier te zien, zo plotseling en onaangekondigd.

Dawn, zijn vriendin met wie hij nu vier maanden samen is, is

een aardig en op eerste gezicht verlegen meisje. Ze heeft blond haar tot op haar schouders en heldere grijze ogen. Ik ken haar niet zo goed aangezien ik haar maar een aantal keer gezien en nauwelijks gesproken heb.

“Mijn pa zal het waarschijnlijk niet eens opmerken als ik een week wegblijf, laat staan een lang weekend,” zeg ik, “over mijn ma maak ik me wel zorgen.”

Jesse kijkt me vragend aan. Ik heb het hem nooit verteld, al heb ik het idee dat hij het wel weet – op de een of andere manier. Ik heb hem gezegd dat mijn pa alcoholist is, maar niet dat hij gewelddadig wordt na zijn vijfde biertje. Het bewijs staat in mijn rug en armen gekerfd: de reden waarom ik altijd shirts met lange mouwen draag, zelfs in de stik hete zomers. Ik wil geen vragen, vooral niet van hem. Hij zou waarschijnlijk proberen te helpen als ik het hem zou vragen. Hij zou Jeugdzorg bellen of de politie. Maar dat zal het alleen maar moeilijker maken. Ik heb genoeg verhalen gelezen op internet. Er wordt pas wat gedaan als het al te laat is. Met de huidige gang van zaken heb ik leren leven. Het is de laatste tijd sowieso wat minder erg, lijkt het. Mijn moeder lijkt de laatste maanden wat sterker opgewassen tegen de hele situatie. Ze probeert mijn vader onder controle te houden en weet dat ze zijn gemoedstoestand kan beïnvloeden door hem een lekker gerecht voor te schotelen. Een goed gesprek hebben ze echter in jaren niet meer gehad. Ik vraag me soms wel eens af hoe die twee ooit bij elkaar zijn gekomen. Of eerder, hoe het zover heeft kunnen komen dat de situatie nu is zoals het is. En of ze nog van elkaar houden. Vaag herinner ik me de vader van vroeger, die me op zijn rug door de kamer droeg, op handen en voeten. De vader die een broodje voor me smeerde met de korstjes eraf gesneden. De vader die me in zijn armen hield en troostte als ik “S nachts wakker was geschrokken van een nachtmerrie. Dat is de man die mijn moeder had leren kennen. In oude foto’s zien ze er gelukkig uit. Gelukkig en gezond. Ze ondernamen leuke dingen. Pap nam haar favoriete bloemen voor haar mee: margrietjes. Hij complimenteerde haar regelmatig. Ze lachten. Ze straalden. Nu zien ze er beide doorleefd uit. Mam ligt regelmatig op bed met hoofdpijnen en ik heb haar een paar keer bloed zien spugen, waarschijnlijk door paps losse handjes. Ik

heb er een keer naar gevraagd maar ze drukte me op het hart dat er niets aan de hand is en dat het allemaal wel goed komt. Gewoon stress. Die woorden klonken net zo leeg als de blik in haar ogen toont. En toch blijven we bij hem. Uit hoop dat het ooit goed komt? Dat hij terug verandert in de vader die hij ooit was? Ik weet het niet. Misschien is het gewenning. Voor nu hebben we het er mee te doen. We slaan ons er samen wel doorheen.

Bij vrienden kan ik niet terecht; mijn enige vriend woont 180 kilometer verderop en ik doe geen pogingen meer om nieuwe vrienden te maken, dat is elke keer verkeerd afgelopen. Meestal deden ze zich beter voor dan ze waren. Zelfs een jongen die net nieuw op school was en enigszins werd buitengesloten. Ik dacht iemand te hebben gevonden die in hetzelfde schuitje zat. Maar hij gebruikte me om zwakke punten te achterhalen die hij met de rest van de school kon delen. En zo werd hij populair. Althans, *populair*. Hij is een van Buds trouwe volgelingen geworden, maar duikt elke keer ineens als Bud zijn vuist heft. Wat een vriendschap, Teddy. Maar ik heb geen medelijden met je. Dit is waar je voor gekozen hebt.

Ik knipper met mijn ogen. Mijn enige echte vriend staat op dit moment voor me, bijtend op zijn lip. Hij kijkt me nog steeds onderzoekend aan. Ik zou niet zoveel over mijn ouders moeten klagen, grien ik, die van mijn leven in ieder geval nog... Een licht schuldgevoel bekruipt me.

“Aarde aan Gray,” zegt hij met een flauwe glimlach.

“Ah, ik... Ja, ik zorg dat ik weg kan.”

Hij knikt. “Mooi, dan haal ik je overmorgen op, om zeven uur. Stipt! Zorg dat je dan al gegeten hebt, dan kunnen we in één keer doorrijden. Zorg dat je niets vergeet.” Hij denkt even na. “Neem warme kleding mee en misschien nog iets tegen de verveling - de reis duurt drie uur mits er geen files zijn.”

Ik knik.

“Ik ga nu terug naar ons hotel. Dawn wacht op me in de auto samen met Dina...” Hij kijkt me doordringend aan. “We gaan met z’n viertjes... als je dat niet erg vindt?”

Dat Dawn meegaat had ik aan moeten zien komen. De gedachte komt vlug en klinkt gepikeerd. Ik vervloek de jaloezie

die erin doorklinkt. Hij is mijn enige vriend. Wees blij dat hij met je om wil gaan. Ik schud mijn hoofd. "Natuurlijk niet."

Jesse slaat me triomfantelijk op mijn rug. Ik deins terug, gealarmeerd door de pijn. Hij sloeg precies op de plek waar de fles van gisteravond raakte. Jesse kijkt naar me met dezelfde gepijnigde blik als die ik in mijn ogen heb. "Gray?" vraagt hij zachtjes.

"Ik heb er zin in!" roep ik met een brede grijns.

Zijn mond valt een stukje open. Dan lacht hij scheefjes. "Ik denk dat je het wel goed kunt vinden met Dina." Hij geeft een knipoog.

Ik kijk hem afwachtend aan. "Hoezo?"

"Zomaar. Ze is hier net heen verhuisd omdat haar vader ander werk heeft gekregen ofzo. Ze kent hier nog niemand. Een mooie frisse start dus."

Ik kijk naar mijn voeten.

"Ik zie je donderdag!" Hij glimlacht breed en loopt het schoolplein af. Op de oprit staat een zwarte sportauto. Achter het stuur zit een jonge vrouw met een mooi symmetrisch gezicht. Haar huid heeft een lichte tint en haar donkerbruine haar golft over haar schouders.

Jesse zwaait nog een keer naar me voor hij instapt. Ik zie Dawn in de passagiersstoel zitten naast de vrouw. Of het meisje. Hoe oud zou ze eigenlijk zijn? Ik hef mijn hand op. Het meisje achter het stuur werpt een blik op me en glimlacht. Dan start ze de auto en rijdt weg. Ik kijk hen na. Goed vinden met haar? Zij is knap. Kijk naar mij. Ik word gepest, niemand mag me. Ik zucht. Waarom eigenlijk? Wat is er zo anders aan me? Ik heet Gray Krift, daar is niets grappigs aan. Ik ben zestien jaar en zit in de vijfde klas van het Atheneum, daar is niets mis mee. Ik ben niet zo sociaal, maar dat kun je me moeilijk kwalijk nemen na alles wat ik tot dusver heb meegemaakt. Ik probeer mijn uiterlijk te verzorgen, maar mijn gezicht is bezaaid met mee-eters, ik ben mollig en ik heb geen geld voor merkkleding. Is dat de reden?

De schoolbel galt. De pauze is voorbij en het is tijd om weer naar binnen te gaan. Ik zie Bud en zijn maten bij de deur staan. Ik meng me snel in een groepje eerstejaars, in de hoop dat hij me niet opmerkt. Ik glip naar binnen en weet net op tijd het trapge-

bouw te bereiken. Ik hoor Buds lach door de hal schallen. Mijn nekharen staan overeind. Ik stommel de trap op naar het lokaal en volg de les zonder hem echt te volgen. Met mijn hoofd ben ik er niet bij; die denkt aan donderdagavond. Eindelijk ertussenuit.

De schoolbel galt opnieuw. Het is het einde van de dag. Ik haal mijn jas uit mijn kluis en haast me naar buiten. Elke dinsdag ben ik om dezelfde tijd uit als Bud en aangezien hij het nu extra op me voorzien heeft vanwege Jesse riskeer ik liever niets en zorg ik dat ik zo snel mogelijk weg ben. Althans, dat zou in het ideale geval zo geweest zijn. Zodra ik buiten sta en de spetters regen in mijn nek voel, zie ik Bud en zijn maten bij de fietsenstalling staan, hun ogen gefixeerd op de ingang van de school. Populaire jongens spijbelen, dat was ik even vergeten in mijn plan van aanpak. Voor een luttele seconde houd ik hoop dat hij me niet opgemerkt heeft, maar dan zie ik hem het schoolplein overlopen, mijn kant op. Ditmaal wordt hij niet alleen door zijn twee maten gevolgd maar ook een groepje meiden, zijn fanclub, die zich meer druk maken om het uitlopen van hun mascara dan dat ze aandacht aan mij besteden. Weten ze eigenlijk wel waarom ze hem volgen? Ik ga snel naast een paar andere leerlingen lopen, maar die kijken me afkeurend aan en blijven stilstaan. De haren in mijn nek gaan overeind staan. Bud staat al naast me.

“Nu ben je wel minder stoer hé, zonder je vriendjes die voor je opkomen?” sist hij.

Dat moet jij nodig zeggen, denk ik venijnig. Als ik je toevallig op straat tegenkom, op weg naar de supermarkt bijvoorbeeld, werp je een kwade en nerveuze blik op me maar weet je je bek niet open te trekken. Met je vrienden erbij heb je wel altijd wat te zeggen. Ik kijk even naar Teddy.

“Tong verloren?” lacht hij honend.

De meisjes die zijn meegelopen giechelen en werpen afwachtende blikken op me. Een van hen wrijft de zwarte kringen onder haar ogen weg en jammert. “Ugh, ik haat regen. Waarom moet mij dit nou overkomen! Ik moet zo nog naar een verjaardag.”

Een van haar vriendinnen knikt instemmend.

Dat zijn jouw grootste zorgen in je leven?

“Hey papzak, tong verloren!?” gilt Teddy hysterisch.

“Nee,” zeg ik abrupt.

De klagende meisjes vallen stil en kijken me allemaal tegelijk aan. Teddy spert zijn doffe groene ogen open. Het valt me op dat hij sinds hij met Bud omgaat zijn bril niet meer gedragen heeft, die hij toch klaarblijkelijk nodig heeft. Hetzelfde geldt voor zijn beugel, die hij er ook uit heeft laten halen. Achteraf misschien niet zo’n slim idee; zijn tanden staan schots en scheef in zijn mond en hier en daar zitten vergeelde plekken, waarschijnlijk veroorzaakt door het roken – ook een gewoonte die hij sinds Bud heeft opgepikt. Normaal zou Bud hem nooit hebben zien staan; Hij is lang, slungelig en hij is niet bepaald knap met zijn ongekamde bruine haar en veel te grote jas. Ook zijn gezicht is bedolven onder acne. Maar hij kreeg wel zijn toegangspasje tot de kliek. Verrader.

De andere jongen die altijd achter Bud aanloopt heet Joey. Hij heeft zwart haar en kleine bruine ogen. De enige woorden die hij tot dusver tegen mij gesproken heeft zijn *Hoi* en *Hey, Gray*. Geen *papzak*, *vetzak*, *lelijkheid*, *gedrocht*, *misbaksel* of iets dergelijks. Mijn naam. Noem het onbenullig, maar ik zie daar hoop in. Ook uit zijn ogen blijkt niets vijandelijks. Waarom gaat hij met Bud om? Ze verschillen zo ontzettend veel van elkaar. Joey is achttien jaar en zit nu in zijn laatste schooljaar; in tegenstelling tot Bud en Teddy is hij niet blijven zitten en doet hij Atheneum in plaats van VMBO. Heeft hij dan ook gespijbeld?

Bud zelf heeft blond haar, plakkerig van de gel, venijnige blauwe ogen en is atletisch gebouwd. Ik walg van alles waar hij voor staat: zijn populariteit, zijn pesterijen, zijn rode sportjack, de meisjes die achter hem aan rennen als makke schapen, zijn rijkdom die hij maar al te graag bij andere mensen onder de neus wrijft en zijn gebrek aan intelligentie. Hij is zo dom dat hij nog nadenkt over de som twee keer twee. Hij is op de basisschool al twee keer blijven zitten en nu doet hij ook het derde leerjaar van het VMBO over. Hij is nu zeventien jaar, net iets ouder dan ik. Geen greintje volwassener echter.

“Papzak durft wat terug te zeggen,” merkt Bud bars op. “Dat is niet wat we je geleerd hebben. Je buigt je hoofd als je met ons

te maken hebt.” Hij duwt mijn hoofd omlaag. “Ik ga jou eens aanpakken jochie.” In zijn ogen schittert er iets.

De regen blijft vallen. Ik ben onderhand bijna doorweekt geraakt. De meisjes trekken mikkend hun capuchons omhoog en beginnen brabbelend terug te lopen naar de fietsenhokken.

“Gooi hem te water Bud!” lacht Teddy. De manier waarop hij het zegt mist alleen nog het op en neer springen en het in de handen klappen.

Goed afgericht schoothondje. Hier is een koekje. Kom op, pak dan. Ik mijn hoofd zie ik Teddy hurken, een extatische blik in zijn ogen en zijn tong uit zijn mond. Bud torent boven hem uit en houdt een hondenkoekje boven hem, net buiten bereik.

“Wat een goed idee, T.” Bud begint te grijnzen.

Joey kijkt me recht in mijn ogen aan en werpt dan een blik op mijn tas. Ik laat uit reactie mijn rugtas van mijn schouders glijden en probeer achteruit weg te stappen van Bud. Helaas laat mijn klunzigheid het niet toe; ik struikel over mijn eigen voeten en val op mijn zij. Bud grijpt me vast bij mijn kraag en trekt me over-eind. De spieren in zijn nek staan strak en hij ontbloot zijn ondertanden. “We gaan dit dikke varkentje eens wassen!” brult hij.

“Nee, houd op! Laat me met los!” Ik begin te spartelen.

Zijn vuist raakt mijn slaap. “Hoor het speenvarkentje eens krijsen! Heb je dorst?” Hij draait mijn gezicht naar hem toe en spuugt me vol in mijn oog. “Klaar om een lekkere frisse duik te maken?” vraagt hij grijnzend en met zijn ogen wijd opengesperd. Hij sleurt me mee.

“Laat me los!” roep ik.

“Met alle plezier!” Ik voel dat hij mijn kraag loslaat. Een pijn-scheut schiet door mijn rug en ik val voorover de sloot in. Ik val in het ijskoude water en spartel om mijn hoofd boven water te houden. “Lachen naar het vogeltje, varkentje!” brult hij met zijn mobiel omhoog.

“Ik kan n-niet...” hijg ik. Het smerige slootwater klotst mijn mond binnen en ik begin te hoesten terwijl ik moeizaam met mijn armen door het water stuw. Het koude water wordt plots warm en begint te bubbelen, als de woede die in mij heerst.

“Gast, volgens mij kan hij niet zwemmen,” zegt Joey bezorgd.

Bud lacht hardop en stopt de video-opname. “Wat boeit het? We doen hem een plezier.” Hij loopt weg, gevolgd door Teddy, die schuchter blikken achterom werpt naar Joey, die vlug naar de waterkant afdaalt en mijn pols weet te grijpen. “Man, dit filmpje is echt goud! Hoor het krijsen. Hiermee krijgen we zeker wel duizend views.” Bud heeft geen oog voor de situatie achter zich.

Joey trekt me met al zijn kracht op het droge. Ik hoest het water uit mijn longen. De tranen lopen over mijn wangen. Ik ben van top tot teen doorweekt. Mijn kleren plakken aan me en het is ijs- en ijskoud. Ik voel een warmte om me sluiten maar voor ik er wat van kan denken helpt Joey me overeind en trekt me mee naar de schoolingang, waar hij mijn rugtas oppakt. We lopen de school in naar de kluisjes. Hij opent zijn kluisje en grist zijn sporttas eruit.

“Hier, kleed je hierin om.”

Hij duwt me de tas in handen en begeleid me naar de dichtstbijzijnde toiletten. Met zijn armen gekruist wacht hij tegen de muur naast de wc-deur. Uiteindelijk kom ik het wc-hokje uit in zijn joggingbroek en een oversized basketbalshirt met korte mouwen. Ik blijf aarzelend staan met mijn handen om mijn bovenarmen geklemd.

“Gaat het?” vraagt Joey. Hij kijkt even naar mijn armen en slikt.

Ik knik. “Bedankt,” zeg ik zachtjes. Ik begin weer te snikken. Joey blijft onbeholpen staan en houdt mijn rugtas voor zich uit. Ik pak de tas aan.

“Drink wat water,” zegt hij.

Ik loop naar de kraantjes en kijk in de spiegel. De huid op mijn slaap is rood en opgezwollen. Ik pluk wat kroos uit mijn haar. Het voelt onwerkelijk. Bud is nog nooit zo ver gegaan. En Joey heeft je moeten redden. Ik kijk mezelf aan in de spiegel. Omdat je niet voor jezelf kan opkomen. Nu heeft hij zijn sportkleding moeten opofferen. Hij vindt het vast ontzettend smerig dat jij er nu in staat te zweten. Ik spat wat water in mijn gezicht en spoel mijn mond. Ik krijg echter geen slok door mijn keel. Ik kijk terug in de spiegel.

“Waarom ga je eigenlijk met hem om?” hoor ik uit mijn

mond komen, nog voor ik het kan tegenhouden. Joey kijkt me even verbaasd aan.

“Met Bud bedoel je?”

Ik knik en voel mijn hele lichaam heet worden. Het zijn mijn zaken niet. Hij is net aardig tegen je geweest; moet je hem nu berispen om zijn vriendschap keuzes?

Hij schudt zijn hoofd. “Hij is mijn neef en ik houd een oogje in het zeil. Mede voor zijn ouders, mede voor zijn slachtoffers.” Zijn ogen schieten naar links en rechts. “Ik bedoel-” Hij bijt op zijn lip. “Als ik zou zeggen dat hij moet stoppen met pesten, luistert hij toch niet naar me, dat heb ik al eens geprobeerd. Dit leek me de beste oplossing.” Hij kijkt me vol medeleven aan.

“Hopelijk kun je het een beetje verdragen. Je moet niet naar hem luisteren, alles wat uit zijn mond komt is ondoordacht en het slaat vaak ook nergens op.”

Ik kijk hem verrast aan. Er valt een ongemakkelijke stilte.

“Hoe dan ook,” vervolgt hij. “sterkte nog.” Hij draait zich naar de deur en wil weglopen.

“Joey!” Hij kijkt om. “Je- je kleren.”

“Leg ze maar bij de conciërge van de week.” Hij steekt zijn hand op in een groetende beweging en loopt de wc’s uit.

Ik kijk terug in de spiegel. Hij wil niet dat je ze persoonlijk aan hem geeft. Hij wil niet met je gezien worden. Dit was medelijden, niets meer. Haal je niets in je hoofd. Was zijn kleren en lever ze zo snel mogelijk weer af bij de conciërge.

Ik pak mijn doorweekte kleren van de grond uit het wc-hokje. Mijn jas kan ik nu beter niet aandoen, dan ben ik onmiddellijk weer doorweekt. Ik prop de natte kleren in mijn rugtas, tegen een snelhechter om mijn boeken enigszins te beschermen van de vochtigheid. Ik loop de school uit en sjok naar de fietsenhokken. Het groepje meisjes staat nog steeds in een van de fietsenhokken te schuilen voor de regen die langzaam minder wordt, ze besteden geen aandacht aan me. Terwijl Joey van het schoolplein loopt en uit het zicht verdwijnt, pak ik mijn fiets en rijd in een flink tempo door de ijzige regen naar huis, verlangend naar warmte.

. . .

“Daar heb je hem weer,” galt de barse stem van mijn vader na ik de voordeur achter me dichttrek. Ik sta te druipen boven de deurmat. Mijn moeder steekt haar hoofd uit de deuropening die de woonkamer en de gang scheidt.

“Oh nee, je bent helemaal doorweekt.” Haar bezorgde blik maakt plaats voor een bedenkelijke. “Wat zijn dat voor kleren?”

Ik glimlach naar haar. “Van de gymles.”

Ze kijkt naar mijn armen. “Maar je gymt niet.”

“Vandaag wel,” reageer ik kortaf en ik wuif met mijn hand. “Ik ga douchen.” Ik stommel de trap op. Halverwege blijf ik even staan en kijk de huiskamer in. Mijn vader zit onderuit gezakt op de bank met een halflege fles whisky in zijn hand en een opengetrokken zak chips naast hem. Restjes chips en spaghettisaus – waarschijnlijk van de lunch die mijn moeder de avond van tevoren ijverig maakt, gezien mijn pa geen vinger uitsteekt en mijn ma overdag werkt – kleven aan zijn witte shirt. Onder zijn oksels zitten donkere zweetplekken. Hij draait zijn hoofd mijn kant op. Zijn onderkin, die als een kraag onder zijn hoofd vandaan welt, verwringt tot een vreemde kwab.

“WAT?” brult hij.

Ik stuif de laatste treden omhoog. Ik hoor een glas op de grond uiteen spatten.

Mijn moeder gilt.

Mijn vader schreeuwt nauwelijks verstaanbaar: “...heropvoeding... nooit geboren... steekje los!”

Ik kleed me snel uit en trek de natte kleren uit mijn rugtas. Ik spreid ze over de verwarming in mijn kamer. Met mijn mobiel in mijn hand sjok ik de overloop over alvorens ik de deur van onze sjofole badkamer opentrek en achter me sluit. Joey’s sportkleding leg ik bovenop de wasmachine. Ik leg mijn hand er even op. Hij gaf me speciaal droge kleding om te dragen en nu is dat ook doorweekt. Ik knars met mijn tanden. Het is tijd voor een warme douche. Ik zet een afspeellijst van een van mijn favoriete artiesten aan op mijn mobieltje, die ik op veilige afstand van de douche leg.

“Wouldn’t you know that it doesn’t matter; we all end up the same,” zing ik zachtjes mee terwijl ik het douchegordijn opzij trek en de douchekraan opendraai. Het warme water tast over

me heen als een vloeibare deken. Mijn stem hapert van de brok in mijn keel. Mijn tranen mengen zich met het stromende water, dat van mijn kruin tot mijn tenen glijdt om vervolgens in het doucheputje te verdwijnen en zijn weg te vervolgen naar een bestemming waar ik me niet bewust van ben. Ik kijk naar een van de scheermesjes in het doucherekje en onderdruk de drang om de vlijmscherpe rand in mijn armen te zetten. Om de lichamelijke pijn de emotionele pijn te doen wegdrukken. Om mezelf de bevestiging te geven dat ik inderdaad niks waard ben en nooit geboren had mogen worden.

“Nog één dagje,” zeg ik hardop tegen mezelf, alsof de gedachte alleen niet genoeg is om het te laten doordringen. Nog maar één dag. En dan? Dan ben je drie dagen weg. En dan? Gaat het iets veranderen? Gaat het jou veranderen? Ik schud mijn hoofd. Je bent in ieder geval een dag extra van Bud verlost. Drie dagen van pap bevrijd.

“Hold on, it gets better than you know,” zing ik zachtjes mee. Ik zucht en zet mijn handen in mijn haar. Ik trek hard aan een paar plukjes. Wanneer dan? Ik krimp in elkaar. Mijn gedachten glijden naar het stanleymesje dat in een doosje onder mijn bed ligt. Misschien kan ik het beter allemaal eindigen. Misschien is de wereld echt beter af zonder mij. Ik ben toch maar een hinder; een doorn in het oog. Niemand zal me missen. Ik sla mijn armen over mijn hoofd terwijl ik in foetushouding op de grond van de douche lig.

Ik prik wat doperwtjes aan mijn vork. Het is stil aan de eettafel, op het zachte getingel van vorken op borden en het luidruchtig smakken van mijn vader na. Met luid geslurp werkt hij een paar happen aardappelpuree en een worstje naar binnen. Het vet druipt over de steel van zijn vork en glanst op zijn baard. Mijn moeder zwijgt, haar lippen dichtgeknepen en getuit, zoals ze altijd doet als ze geïrriteerd is. Ze knijpt haar ogen toe en drukt haar hand tegen haar voorhoofd. Ik werp een blik op haar. Ze kijkt me aan en glimlacht.

“Hoe laat ben je zondag weer terug?” vraagt ze met een zachte stem.

“Ik weet het nog niet, maar ik zal op tijd sms-en.”

Ze knikt en werpt een blik op de man rechts van haar die aan het laatste worstje op zijn bord is begonnen.

In stilte eet ik mijn bord leeg tot alleen wat vet en jus nog resteren.

“En jullie gaan met twee meisjes?” vraagt ze me dan op door-dringende toon.

Ik kijk naar haar op. Ik zie de blik in haar ogen en voel me misselijk worden. Ik knik. “Ja, mam.”

Ze kijkt me een moment langer aan en glimlacht dan. “Goed. Zolang je maar voorzichtig bent.”

Mijn vader gooit zijn bestek neer op tafel. “Heerlijk Marleen,” bromt hij.

Mijn moeder kijkt op en lacht naar hem. “Ik heb nog toetje. Wil je?”

Hij knikt.

“Is hij ontnuchterd?” Wanneer mijn pa nuchter is – wat hij zelden is – lijkt hij op de vader zoals ik die vroeger kende. Ik vermoed dat mijn moeder daarom hoop houdt dat het goed zal komen. Ze pakt een grote blauwe plastic kom uit de koelkast en zet hem op tafel. Ze trekt de vershoudfolie eraf. Een heerlijke zoete geur ontsnapt en zowel mijn pa als ik buigen ons dichter naar de kom.

“Zelfgemaakte chocolademousse,” zegt mijn moeder met een zachte maar trotse stem. Ze pakt twee kommetjes en lepels uit de keuken en schept ze beide vol met de smeuiġe mousse. Ik begin gulzig te eten. Wanneer mijn vader zijn bakje leeg heeft schept hij hem opnieuw vol. Mijn moeder zit ondertussen glazig uit het keukenraam te staren, ze tikt een traag ritme met haar wijsvinger op het houten tafelblad.

Twee roodborstjes hupsen over een knoestige tak van de grote kastanjeboom in de kleine achtertuin. De krekels geven een orkest vanuit het hoge gras tegen de schutting, die best eens aan dovemans oren gericht kon zijn. De zon gaat langzaam onder en kleurt de lucht met prachtige tinten oranje en roze. Eén bepaalde kleur oranje springt ertussenuit. Bijna zo fel als de kleur van de tulpen in de tuin van de Kügels, die drie huizen verderop wonen, en bijna zo zacht als de kleur van een sinaasappelschil. Een kleur

die ik over een jaar vrijwel alleen nog in mijn nachtmerries zie. Maar dat weet ik nu nog niet.

Ik stommel met klotsende buik de trap op naar mijn kamer en trek mijn slaapkamerdeur open. De bovenste takken van de kastanjeboom werpen schaduwen op de Pruisisch blauwe muren. Ik loop naar mijn bureau en stop een willekeurige cd in het stereotorentje. Ik plof neer op mijn eenpersoons houten bed en luister naar de heldere klanken van een akoestische gitaar die de kleine ruimte vullen. Ik werp een blik op de klok op mijn nachtkastje. Het is 9 minuten over 7. Morgen om deze tijd heb ik mijn tas ingepakt en word ik opgehaald. Nog één dagje.

De volgende ochtend ben ik extra vroeg op school; zo weet ik zeker dat ik Bud kan ontlopen. Ik heb mijn fiets in een steegje gezet op loopafstand van de school. Zo hoeft ik vanmiddag ook niet langs de fietsenhokken. Ik leg de sportkleding van Joey – die nu naar appel en kaneel ruiken door de wasverzachter – op de balie van de conciërge, die opkijkt van zijn boek en een norse blik op me werpt.

“Krif. Je bent er vroeg bij vandaag.”

Ik knik.

“Deze kleding is van Joey, eh...”

Meneer Lewis kijkt me doordringend aan boven zijn hoornbrilletje. Hij zucht. “Hij zal vanzelf zijn spullen komen halen. Het is niet iedere dag dat iemand om sportkleding vraagt aan mijn balie.”

Ik ruk mijn blik los van zijn snor, die op en neer danst tijdens het praten. “Bedankt, meneer.”

Hij knikt. Ik wil me omdraaien en weglopen wanneer hij plots vraagt: “Hoe gaat het met je?”

Ik kijk hem lichtelijk verbaasd aan. “Goed,” lieg ik. De woorden zijn mijn mond al uit voor ik erover na kan denken, als een getrainde hond die naar de deur rent en gaat zitten zodra hij het gerinkel van zijn riem hoort.

Lewis kijkt me langdurig aan. Hij zucht opnieuw. “Pas op dat

je niet verkouden raakt. Het heerst de laatste dagen.” Hij richt zijn aandacht terug op het boek in zijn handen.

Ik schuifel ongemakkelijk achteruit, niet wetende of ik nog gedag moet zeggen of mijn mond moet houden. De gangen zijn nog leeg. Plots ziet de school er minder dreigend uit. Als het niet voor de mensen was, was dit een best oké gebouw. Misschien zou ik hier zelfs graag zijn.

Ik open mijn kluisje en pak mijn geschiedenisboek, wiskundeboek en aardrijkskundeboek. Ik schuif ze in mijn tas naast mijn Engels leerboek en de grote witte map die we bij het kunstvak gebruiken. Nu hoeft ik ook geen tussenstop te maken bij mijn kluisje. Mijn jas bind ik voor de zekerheid om mijn middel. Vandaag kunnen ze hier wachten wat ze willen.

Ik draai mijn kluisje op slot en loop naar de stilteruimte op de tweede verdieping. De gangen op de tweede zijn eveneens uitgestorven. Geen gejoel of gelach. Geen getik van de hakken van onze geschiedenislerares. De stilte is onwennig. Ik druk mijn oordopjes in mijn oren en luister naar de vertrouwde gitaarklanken van een van mijn favoriete muziknummers aller tijden. Ik pak de witte map uit mijn tas, blader naar het midden en begin te tekenen.

Een half uur later klinkt past het eerste schoolgeluid door de gangen; het getik van de hakken van mijn geschiedenislerares op de harde vloer. Tien minuten later sjok ik naar het klaslokaal en klinkt de bel die het eerste lesuur aanduidt.

De dag verstrijkt gladjes. Te gladjes, zou je bijna denken. Geen spoor van Bud. Mijn klasgenoten hebben weinig interesse in haat en nijd vandaag en laten me de hele dag met rust. Pas tijdens het laatste lesuur hoor ik mijn naam. Mijn kunstleraar houdt een van mijn tekeningen omhoog voor de klas. “Zeer creatief en goed gebruikgemaakt van de eigenschappen van houtskool. Ik geef niet snel tien en weg, maar deze is het zeker waard. Mooi gedaan, Gray.”

Ik kijk met grote ogen naar hem vanaf het achterste tafeltje in het klaslokaal. Alle gezichten van mijn klasgenoten zijn mijn richting opgedraaid, maar ze zeggen niets. Ik weet niet of dat iets

positiefs of negatiefs is. Maar de woorden van meneer Hoff geven me een trots gevoel. Erkenning. Het enige wat ik echt op orde heb in mijn leven – mijn schoolprestaties, met name de creatieve vakken en Engels – krijg ik maar al te graag bevestigd. “Is er toch iets dat ik goed kan.”

De schoolbel galt door het klaslokaal en de helft van de leerlingen is al opgesprongen met ingepakte tas en stuift de klas uit. Ik trek mijn jas aan, hijs mijn rugtas hoog op mijn rug en haast me het lokaal uit. Nu alleen nog ongezien bij mijn fiets geraken, dan is het vandaag een prachtige dag. Ik daal de trap af in het trappenhuis aan de oostzijde van de school, die vrijwel altijd rustig is omdat mensen er of niet vanaf weten of de moeite niet willen nemen om te lopen. Zelfs de kwajongens slaan er hun kamp niet op. In dit trappenhuis breng ik vaak mijn tussenuren door. Of de stilteruimte, daar word ik ook wel met rust gelaten, hoewel de tafel waaraan ik zit altijd als enige leeg blijft. Zelfs als alle stoelen verder bezet zijn, zoeken leerlingen liever verder dan bij mij aan te schuiven. Aan de ene kant vind ik dat jammer – ik voel me buitengesloten en ongewenst – maar aan de andere kant vind ik het heerlijk als mensen bij me vandaan blijven en geen woorden met me proberen te wisselen. Ik zou toch niet weten wat te zeggen. Ik bereik de begane grond en werp een blik op de gang waar slechts enkele leerlingen doorheen slenteren. Een leraar die ik niet ken loopt kordaat de gang door en verdwijnt bij de T-splitsing om de linkerhoek, de gang in die langs de conciërge leidt met als eindbestemming de ingang – en daarmee ook uitgang – van het schoolgebouw. Mijn ogen schieten van links naar rechts terwijl ik zijn spoor volg en de drukke gang richting de uitgang bereik. Ik baan me een weg door de menigte die enigszins opgewekt lijkt omdat het morgen de laatste lesdag van de week is. Voor hen dan. Ik glip de deur uit en loop met stevige passen over het schoolplein. Ik heb mijn oordopjes in om de indruk te wekken dat ik muziek luister en dus niet aanspreekbaar ben, maar in werkelijkheid staat mijn muziek op pauze en houd ik mijn oren gespitst voor de bulderende lach of schreeuwende stem van Bud, die ieder moment over het schoolplein kan schieten als een bliksemschicht die de hemel doorklieft. Mijn hart bonst in mijn keel en mijn handen zijn klam.

“Vandaag gaat het goed. Vandaag wil ik gewoon even met rust gelaten worden. Al is het alleen maar vandaag,” pompen de gedachten door mijn hoofd. Ik loop de bankjes voorbij waar de rokers zich verzameld hebben. Een van de jongens werpt een blik op me, maar schenkt verder geen aandacht aan me. Misschien weet hij niet eens wie ik ben. Een ouderejaars, bijvoorbeeld, of juist een brugpieper. De fietsenstallingen aan mijn linkerkant, waar ik zo ver mogelijk bij vandaan loop, laat ik achter me. Ik ben bijna bij het hek die in de avonden en weekenden het schoolplein afsluit voor ongewenste bezoekers.

“Kon dat hek altijd maar iedereen tegenhouden,” denk ik bij mezelf. “Wat zou ik graag een plek voor mij alleen hebben. Waar ik gewoon kan zijn wie ik ben, zonder daarvoor aangekeken of veroordeeld te worden. Zoals het bos. Vanavond ben ik daar.” Het laatste stukje naar het hek leg ik zo snel af dat ik bijna ren. Het ziet er vast lachwekkend uit, maar het kan me op dit moment niets schelen. Higgend loop ik het hek door. Geen spoor van Bud. Ik haast me naar het steegje waar mijn fiets staat alvorens ik opgelucht ademhaal. “Geen Bud. Ik ben veilig.” Ik stap op mijn fiets en rijd in een enthousiast tempo naar huis. “Nog maar een paar uurtjes en dan pak ik mijn tas, ga ik slapen, word ik wakker en haalt Jesse me op. Dan gaan we het bos in. Het wordt vast gezellig, met z’n vieren. Althans, ik hoop dat die Dina me aardig vindt. Jesse zei dat we het wel goed met elkaar zouden kunnen vinden. Dawn is in ieder geval aardig. Stil maar aardig. Jesse weet zijn vrienden wel uit te kiezen. Toch? Ik ben best aardig, toch?” Ik schud mijn hoofd in een poging de gedachten eruit te schudden. “Het komt goed. Het gaat leuk worden. Er is geen reden dat dat niet het geval zou zijn... Toch? Maak ik me weer te druk? Jesse zegt altijd dat ik daar een handje van heb. Hij zegt dan: “Adem in, adem uit. En geniet.” We gaan gewoon relaxen. En wandelen. Misschien even in mijn eentje. Wat voor weer wordt het eigenlijk dit weekend?” Ik rijd mijn straat in en fiets de witte brievenbus en oranje tulpen voorbij van de Kügels, die drie huizen van ons vandaan wonen. Hun zoontje speelt met houten autootjes in de tuin. Hun buurvrouw, de 94-jarige mevrouw Bolie, staat de bloemetjes in haar tuin water te geven terwijl ze het jongetje stiekem in de gaten houdt zodat hij niet

zomaar de weg oprent. Ze ziet me voorbijfietsen en zwaait. Ik hef mijn hand kort op om haar te begroeten en rem dan af. Langzaam rijd ik langs het huis van onze burens: een man van middelbare leeftijd die bij een architectenbedrijf werkt en zijn 9-jarige dochtertje die in een brutale fase zit. Ik zie haar op haar raamkozijn zitten op de eerste verdieping, haar rechterbeen naar buiten bungelend. Ze zit in haar schetsboek te tekenen terwijl de vrolijke tonen van een – naar mijn weet op dit moment populaire – meidengroep door het raam naar buiten dansen. Noa is haar naam. Ze was vijf jaar toen we voor het eerst echt aandacht aan elkaar besteedden. Tevens de laatste keer. Zonder specifieke reden eigenlijk. Ik was bij hen thuis uitgenodigd door Mike, die net bezig was aan een nieuwbouwproject, om thee te drinken. Dat gebeurde vlak nadat ik mijn fiets de oprit van mijn huis opreed. Ik had mijn tas eerst thuis willen zetten, maar hij stond erop dat ik even naar zijn nieuwe project moest kijken; laten weten wat ik ervan vond. Achteraf bleek dat mijn moeder een half uur eerder naar het ziekenhuis was afgevoerd na een heftige woordenwisseling die zelfs de Kügels hadden kunnen horen. Mijn vader legde zijn verklaring af in het politiebureau terwijl ik totaal onwetend een slok hete kamillethee door mijn keel liet glijden en naar Noa keek, die met haar Elmo-knuffel op de grond zat te spelen. Na vijf minuten kreeg ik Elmo op mijn schoot gegooid. Lachend had ik de kleine armpjes van Elmo vastgepakt en liet hem dansen op mijn bovenbenen. Noa klapte in haar handen. Haar heldere blauwe ogen straalden als parels in de zee. Zulke pure vreugde. zo'n onschuld. Wat was dat mooi om te zien. Mike gaf me vervolgens een rondleiding door het huis en liet zijn indrukwekkende tekentafel zien met alles erop en eraan. De schets voor het nieuwbouwproject was nog ruw, maar zag er veelbelovend uit. Dat was dan ook het enige wat ik erover wist te zeggen gezien ik verder nul kennis had van architectuur.

Toen ik mijn moeder die avond weer zag voelde het alsof iemand me keihard in mijn maag stompde en alle lucht uit me perste. Mijn gehele lichaam voelde plots tien keer zo zwaar. Mijn zicht was scherp maar in mijn hoofd spreidde een witte waas die het moeilijk maakte de realiteit door te laten dringen. Haar rechteroog was bloeddorlopen, de huid erom gezwollen en beurs.

Twee enkele hechtingen maakten haar gebroken oogkas tot een groteske verschijning. Ik had me nooit eerder zo machteloos gevoeld als toen. Zo ontzettend angstig. “Als mijn vader hiertoe in staat is...” had ik huiverend gedacht. De politie had vernomen dat mijn moeder zichzelf zo had verwond, toen ze kwaad de woonkamer wilde uitrennen en met haar hoofd de drankkast schampte, die tegen de muur naast de deuropening stond. De politie had vol argwaan mijn moeder bezocht in het ziekenhuis en naar haar kant van het verhaal gevraagd, maar ze bevestigde dat van mijn vader. Ze hadden haar op het hart gedrukt dat ze eerlijk kon zijn, dat ze haar zouden beschermen en ook haar 12-jarige zoon. Dat ze ons naar een veilige plek zouden brengen en dat hij ons nooit meer aan zou kunnen raken, als dat het geval was. Mijn moeder had met een halve glimlach hun aanbod afgeslagen.

“Het was een ongelukje,” had ze gezegd. Het naamkaartje van de agent had ze echter wel in een vakje van haar schouder-tasje gestoken. Daar had de man op gestaan.

“Houd deze in ieder geval bij je. Eerder ga ik niet weg. Mocht je ooit van gedachten veranderen... Zonder jouw verklaring kunnen we helaas niets voor je doen. Zo is de wet.” Hij had haar met een bezorgde blik langdurig aangestaard. Zijn heldere groene ogen keken recht door haar verdoezelende woorden heen. Ze had hem een ongelukkige glimlach toegeworpen en bedankt voor zijn geduld en begrip. Hij had ontevreden geknikt, een voorzichtige maar bemoedigende kneep in haar schouder gegeven en was vervolgens uit de kamer verdwenen. Dat was de laatste keer dat we de agent hadden gezien en gelukkig ook de laatste keer dat we de agent nodig zouden hebben gehad. Mijn vader was lange tijd behoorlijk timide. Pas na een paar maanden begon hij zijn stem weer te verheffen, maar hij toonde zijn agressie nauwelijks nog lichamelijk.

Ik zet mijn fiets weg aan de zijkant van het huis en draai het slot dicht. Achter me hoor ik het geluid van een auto die aan komt rijden en de garage rechts van me binnenrijdt. Ik loop naar de voordeur terwijl ik het portier dichtgeslagen hoor worden. Ik trek mijn oordopjes uit mijn oren en steek de huissleutel in het slot van de voordeur.

“Hey Gray,” hoor ik achter me. Ik draai me om naar het warme stemgeluid.

“Hey Mike!” antwoord ik opgewekt.

“Ik heb je al een tijdje niet gezien. Hoe gaat het met je?” Ik knik.

“Goed. Ik ben net uit school.” Hij is een van de weinige personen waarbij ik me op mijn gemak voel en daardoor komen de woorden normaal vloeiend uit mijn mond, zonder gestotter of ongemakkelijke stiltes. Dat komt enerzijds doordat ik de gesprekken graag zo kort mogelijk houd en afkap voor ik een gebrek aan woorden merk, anderzijds doordat Mike vermoedelijk precies dezelfde tactiek benadert.

“Hoe gaat het op school?”

“Ja, gaat wel goed. Ik heb vandaag een tien gekregen bij kunst,” zeg ik enthousiast.

“Een tien? Wauw! Netjes hoor. Wat heb je gemaakt?”

“Een houtskooltekening.”

“Houtskool...” Hij knikt. “Fijn spul om mee te werken. Misschien moet ik mijn volgende schets maar met houtskool maken.” Hij geeft een speelse knipoog en ik hoor mezelf lachen. “Ik ga kijken hoe het met Noa gaat. Ze sprong wel snel naar binnen, maar volgens mij zat ze weer in het raam.” Hij schudt zijn hoofd. “Kinderen hebben nog zo weinig besef van gevaar.” Hij kijkt me even aan.

“Ouders misschien te veel,” reageer ik. Hij lacht instemmend.

“Dat kan ik niet tegenspreken. Fijne avond, Gray.” Hij draait zich om en wil weglopen maar bedenkt zich en draait zich weer naar me toe. “Je weet dat je bij me terecht kan, hé? Zelfs al heb je misschien het gevoel van niet. Weet in ieder geval dat je niet alleen bent. Niemand op deze wereld is alleen.”

Ik kijk hem een moment zwijgend aan en knijp dan met mijn ogen. “D-dankjewel.” “Tot zover het praten zonder stotteren.”

Mike glimlacht, knikt en loopt naar zijn voordeur. Hij is nog eerder binnen dan ik.

Ik trek verbouwereerd de sleutel uit het slot. “Is het tij gekeerd?” Ik duw de deur open en word onmiddellijk begroet door de heerlijk zoete geur van versgebakken appeltaart met een

vleug kaneel. Verlekkend lik ik mijn lippen terwijl ik mijn schoenen uitschop op de mat en naar de keuken loop waar mijn moeder met haar ovenhandschoenen de nog stomende appeltaart voorzichtig op het aanrecht neerzet.

“Welkom thuis,” zegt ze met een brede glimlach. Ik loop naar haar toe en geef haar een knuffel.

“Hoe was je werk?”

“Druk.” Ze plaatst een hand tegen haar hoofd. “Maar goed. Ik draai dit weekend een extra dienst. Pauline, je kent Sharona, haar dochter die bij de slijterij in de Shopper werkt, ze heeft een kraamfeestje van haar nicht en smeekte me om haar dienst over te nemen. We hebben dit weekend verder toch geen plannen of verplichtingen, dus het leek met wel fijn om even het huis uit te zijn.”

Ik knik en leg mijn jas en rugtas naast de stoel waar ik altijd op zit als we eten. “Zodat je niet te lang alleen bent met pap.”

“Heb je trek?” vraagt ze met schitterende ogen.

“Ja!”

“Roep je vader even, dan nemen we lekker een puntje taart voor het eten.” Ik sjok naar de huiskamer. Mijn vader ligt met halfopen mond op de bank naar de televisie te staren. De afstandsbediening ligt losjes in zijn ene hand die bijna de grond raakt. Er staat een lege fles wodka naast de tafelpoot. Het shotglaasje die hij herhaaldelijk met de inhoud van de fles had gevuld, ligt op zijn kant op het randje van de salontafel. “Pap, er is taart.” Hij kijkt op en knippert met zijn ogen. Brommend komt hij overeind en strijkt zijn shirt omlaag, dat omhoog was gekropen tot boven zijn navel, om zijn bierbuik te bedekken. We gaan aan de eettafel zitten. Ik prik een hap aan mijn vork. “Eetsmakelijk,” zeg ik zachtjes.

“Eetsmakelijk,” reageert mijn moeder. Ik proef de sappige appel en het krokante korstje, zoet van de suiker en bruinig van de kaneel.

“Heerlijk, mam.”

Ze glimlacht. Mijn pa werkt met hangend hoofd zijn forse punt appeltaart naar binnen. Hij laat een luide boer.

“Lekker, Maureen.” Hij schuift zijn bord naar de taartvorm, waar nog een halve appeltaart in zit.

“Ik wilde de rest voor het toetje bewaren,” zegt ze. Het gebeurt snel. Het gebeurt altijd snel. Het ene moment zit je nog rustig en is de vloer netjes. Het volgende moment klopt je hart in je keel en is de vloer bezaaid met scherven. Soms bloed. Mijn vaders hand vliegt over tafel en slaat zijn bord eraf die in stukken uit elkaar springt op de keukenvloer. Mijn moeder en ik zitten verstijfd aan tafel. Mijn knokkels trekken wit wegen steken bleek af tegen mijn zilverkleurige lepel.

“Ik wil alleen maar een puntje taart! Het is niet alsof het mijn eetlust bederft, wat doe je nou moeilijk!?” schreeuwt hij. Druppels speeksels vliegen door de lucht. Hij staat abrupt op. Zijn stoel klettert achterover. Zijn vinger wijst strak naar mij. “Je wilt de rest zeker aan hem geven, hé? Ik heb jullie wel door. Wanneer ik lig te slapen, eten jullie snel de rest op. Hij heeft al meer dan genoeg gehad, kijk naar hem.” Hij kijkt me aan met een walgende blik. “Jij bent mijn zoon niet.”

Mijn adem stokt. “Het is maar een stukje taart,” denk ik in ijzige stilte. Dat is de enige gedachte die mijn hoofd in durft te sluipen op dit zenuwslopende moment. Ik wacht af.

Mijn vader pakt de taartvorm beet, maar laat hem vloekend weer los. Hij blaast op zijn hand. De aderen in zijn nek zijn dik. Hij geeft een schop tegen zijn stoel en stormt de keuken uit. Even later horen we de fles wodka versplinteren. “Maureen, ruim dit verdomme op!”

Ik wil opspringen en naar boven rennen – of liever nog naar buiten – maar mijn lichaam lijkt opeens van steen. Mijn moeder staat met trillende handen op, loopt voorzichtig om de bordscherven heen en vist een stoffer en blik uit het kastje onder de wasbak van het aanrecht vandaan. Met opgetrokken schouders en hangend hoofd schuifelt ze naar de woonkamer. Voorzichtig hijs ik me met knikkende knieën omhoog uit mijn stoel. Ik gris mijn jas en tas van de grond en sluip de gang door, luisterend naar het gemopper van mijn vader en het gerinkel van de stukjes glas die op het blik worden geveegd. De traptreden kraken onder mijn voeten. Onbewust houd ik mijn adem in. Ik loop snel de overloop over en duw mijn deur open. Met kloppend hart sluit ik de deur achter me. Ik loop direct naar de stereotoren op mijn bureau en zet mijn muziek aan, een fractie luider dan op de

dagen in de afgelopen twee maanden die relatief rustig blijken. Ik leg mijn jas over mijn bureaustoel en gooi mijn tas vol boeken neer op bed. Mijn spieren doen zeer van het gewicht dat op meerdere momenten op de dag op mijn schouders rust. Ik rits mijn tas open en haal mijn boeken eruit. "Wat moet er allemaal mee?" Voor mijn ogen zie ik mijn vaders hand nogmaals over tafel vegen, in slow motion lijkt het wel. Ik zie mijn moeder verstarren. "Tandenborstel," denk ik dwangmatig. "Tandenborstel en pyjama. Schone kleren. Schoon ondergoed. Een leesboek, kan handig zijn. Mijn mobiel en oplader. Sleutels." Voor mijn ogen trekt een doorzichtige waas. Als in een trance begin ik mijn tas in te pakken. Mijn vingertoppen voelen de oppervlakken die ze raken nauwelijks, alsof ze grotendeels verdoofd zijn. Tranen rollen over mijn wangen. "Muggen?" Ik loop naar de badkamer om een antimuggen spray te pakken en een zalfje tegen jeukbulten, indien ik ondanks de voorzorgsmaatregelen alsnog gestoken word. "Zonnebrand? Wordt het überhaupt mooi weer?" Ik haal mijn mobiel tevoorschijn uit mijn jaszak en zoek het weerbericht voor vrijdag, zaterdag en zondag. Er wordt warm weer voorspeld maar ook bewolking en mogelijk onweer morgenavond. Ik pak voor de zekerheid ook een trui in. Ik slik het brok in mijn keel weg. De gitaarklanken van "All That I've Got" sterven weg. De stereo bereidt zich voor op het volgende nummer. In die stilte hoor ik mijn moeder huilen in de kamer naast me.

Een uur later hoor ik een klop op mijn deur. Ik leg mijn leesboek die over de jacht van een scherpshutter op "de man in het zwart" gaat neer op het dekbed en duw mezelf overeind. "Ja?" vraag ik boven mijn muziek uit. De deur wordt opengeduwde en ik zie mijn moeder met een bord lasagne in haar rechterhand staan. "Je kunt het beste even hier eten," zegt ze en ze zet het bord neer op mijn bureau. Ze wil de kamer weer uitlopen.

"Mam." Ik sta op en wil haar pols vastpakken maar mijn hand overbrugt slechts de halve afstand. Ze blijft staan. "Gaat het?" vraag ik zachtjes.

Ze draait zich naar me om. In plaats van haar gebruikelijke

glimlach – net zo getraind als de hond met zijn riem – toont ze een verslagen grimas. Haar mondhoecken trekken lichtjes omlaag, tranen wellen op in haar ogen. We omhelzen elkaar. “Nog even doorbijten,” zegt ze zachtjes. Die woorden zijn waarschijnlijk meer voor haarzelf bedoeld dan voor mij.

“Nog even?” vraag ik.

Ze blijft stil.

“Ik houd van je, mam.”

“Ik ook van jou, mijn jongen.” Ze aait over mijn kruin. “Ga lekker eten, voor het koud wordt. Hoe laat zou Jesse voor de deur staan? Om zeven uur?”

Ik knik. “Dankjewel.” Ik geef haar een kus op haar wang en dan glimlacht ze. Ze loopt de kamer uit en trekt de deur achter zich dicht. Ik kijk naar het volle bord lasagne. Ik ga zitten en pak het mes en de vork van het randje van het bord. Ik ruik de zoete geur van de kaas en bechamelsaus. Ik zet mijn muziek wat zachter en eet mijn bord leeg terwijl mijn gedachten naar morgen afdwalen. Ik pak mijn lege bord op en loop naar de trap. Ik spiek even door de spijlen van de trapleuning om te zien waar mijn vader is. Hij ligt te slapen op de bank. De ovenschaal met lasagne staat op de salontafel. Er zitten nog maar een paar restjes in. Ik sluip de trap af en zet mijn bord in de gootsteen. Mijn moeder is nergens te bekennen, die zit waarschijnlijk op haar kamer. Gelukkig slaapt pap altijd beneden. Nu heeft ze in ieder geval een beetje een eigen plek om zich terug te trekken. Ik loop terug richting de trap en blijf naast de deuropening van de woonkamer stilstaan. De televisie staat nog aan. Twee piraten rennen over het scherm, opgejaagd door een groep inboorlingen. Ik kijk naar mijn vader en luister naar zijn gesnurk. Zijn buik beweegt gestaag op en neer in het ritme van zijn ademhaling. Wat lijkt hij vredig zo.

“Was je er maar niet,” denk ik wrokkig. “Als jij er niet was, konden mam en ik gewoon ons leven leiden. Dan zou mam veel gelukkiger zijn. Dan zou ze weer lachen, niet alleen met haar mond maar ook met haar ogen.” Ik draai me van hem weg en loop terug naar boven, waar ik neerplof op bed en verder lees in mijn boek. Na enkele bladzijdes te hebben gelezen hoor ik mijn ringtone door de muziek heen klinken.

“We staan voor!” leest het sms-je van Jesse. Ik zet snel mijn stereo uit, pak mijn jas en tas en loop de overloop op. Ik klop bij mijn moeder op de deur. Geen gehoor. Ik duw de deur voorzichtig open. “Mam?” Ik kijk door de kier en zie haar op bed liggen met gesloten ogen. “Ligt ze te slapen?” Ik wil de deur weer sluiten wanneer mijn oog op het nachtkastje valt dat naast het hoofdeinde staat. Er ligt een tissue op met een flinke vlek bloed. Ik denk aan de scherven van het bord en het gerinkel van de uit elkaar gesprongen wodkaflles. “Heeft ze zich bezeerd?” Ik zucht en trek de deur zachtjes dicht. Ik loop de trap af, trek mijn schoenen aan en stap naar buiten. De zwarte sportauto staat stil voor de stoep. Jesse zit me breed grijnzend aan te kijken vanaf de achterbank. Hij zwaait. Ik loop snel naar de auto toe en stap aan de andere kant op de achterbank in. Dawn en het meisje met het symmetrische gezicht kijken om.

“Hey,” zegt Dawn. Ik begroet haar terug.

“Hoi Gray. Ik ben Dina.” Haar bruine lokken vallen in haar gezicht terwijl ze zich op een ongemakkelijke manier omdraait om haar hand naar me uit te kunnen steken. Ik schud haar voorzichtig de hand en laat snel weer los zodat mijn handpalm geen tijd krijgt om klam te worden. “Goed je te ontmoeten,” zegt ze met een brede glimlach.

“Jij ook,” zeg ik zachtjes. Ik zet mijn rugtas klem tussen de achterbank en de verhoging tussen de voorste stoelen, waar een vakje in zit voor onder andere muziekcd’s.

Jesse knijpt in mijn rechterknie terwijl Dina de auto start en wegrijdt. “Alles goed, jongen?”

Ik glimlach automatisch. Hij weet me altijd snel weer op te beuren. “Ja, en met jou?”

Jesse knikt goedkeurend. “Niks te klagen. Hoe was het op school vandaag? Beetje overleefd.”

“Ja, het ging goed vandaag. Ik kreeg een tien voor kunst!” Dawn draait zich naar me om.

“Tof man,” reageert Jesse.

“Netjes. Wat had je gemaakt?” vraagt zijn vriendin met haar tedere stem.

“Een houtskooltekening van een draak met zijn vleugels wijd

en rook uit zijn neusgaten,” reageer ik, half mompelend. “Het klinkt een beetje stom als ik het hardop zeg.”

Ze kijkt me aan met haar heldergrijze ogen. “Cool.” Ze glimlacht even en draait zich weer terug om uit het raam te kunnen kijken.

We rijden langs een groot blauw bord met in witte letters “Addink” en een rode schuine streep erdoor, ter markering dat we zojuist mijn woonplaats uit zijn gereden. Dawn wisselt de cd in de geluidspeler. Je zou het niet 1, 2, 3 achter haar zoeken, maar ze is groot fan van rockmuziek. “When I needed you. I hope you regret what you did. I think I know the truth,” klinkt de barse stem van de leadzanger tussen de hevige drumslagen en gillende gitaren. Dina haalt haar schouders op. “Dit klinkt nog best oké.” Ze kijkt via de binnenspiegel naar mij. “Houd jij van rock, Gray?”

Ik kijk haar met grote ogen aan en knik.

Ze lacht. “Wat is je favoriete band?”

Ik denk even na. “Eh... Decisive.”

“Decisive? Hmm, die ken ik niet.” Ze werpt een blik op Jesse. “Hoe heette die band waar jij kaartjes voor had?”

Hij kijkt verschrikt op. “Frailty.” Hij fronst zijn wenkbrauwen en kijkt naar mij. “Een indie punkband.” Dina tikt met haar vingers op het stuur en bijt op haar lip.

“Nooit van gehoord,” zeg ik zachtjes.

Jesse pruilt. “Anywho, had je de nieuwe single van Beast X al gehoord? Best een aanstekelijk deuntje. Blijft lekker hangen, zeg maar. Ik hoorde mijn moeder de tune zelfs neuriën vanochtend,” lacht hij.

“Ah, nee. We hebben nog steeds geen internet thuis. En ik heb maar een paar honderd MB per maand voor m’n mobiel.”

“Heb je geen internet thuis!?” reageert Dina onthutst.

“Eenentwintigste eeuw, hallo! Hoe kun je nou geen internet hebben?” Ze lacht.

Dawn en Jesse zwijgen.

Ik loop rood aan van schaamte.

Ze werpt een blik op me via haar binnenspiegel. Haar ogen versperren. Na een korte stilte kucht ze even. “Ah, eh... sorry. Ik... Het verbaasde me gewoon.”